

Cho Mượn Cây Bút Chì

Mai Bửu Minh

Thư đến lớp học rất sớm, vác theo một chiếc balô to đựng đủ thứ linh kinh từ màu vẽ cho đến bút chì và giấy. Không còn e ngại để có thể đẩy cánh cổng nặng trĩu lên kẹt kẹt và cởi bỏ đôi giày đang mang và bước vào nhà.

Thư ngó con chó mập ú ra điều: chúng ta quen nhau rồi nhá! “Em lên lầu đi, căn phòng bên tay phải”- ”Dạ”- không một chút xúu thái độ hay biểu hiện tình cảm nào trên khuôn mặt người phụ nữ ấy. Thư thấy ơn ớn, cầu mong cho người dạy mình không như thế. Cầu thang lạnh toát, cô chẳng dám sờ vào thành vịn, đi lú lú - “Hừm, dừng cảm lên, tự nhiên lại nhút nhát kỳ cục thế này!”- Thư tự trấn an, và đẩy mạnh cánh cửa bước vào phòng.

Không có ai cả. Ở phải, còn gần nửa tiếng nữa mới đến giờ học. Căn phòng rộng rãi nửa sáng nửa tối, dù sao thì cửa sổ trông ra cũng thấy được nhiều người đang chạy xe ồ ạt phía xa xa, không đến nỗi tách biệt lắm.

Dọc theo tường là những kệ gỗ đặt đầy những đầu tượng trắng toát và khoảng năm sáu bức tranh chì tí mĩ hướng dẫn cách đánh bóng. “Kiểu này đến đêm sợ ma chết thôi!” - Thư le lưỡi tưởng tượng.

Cô tìm một chỗ ngồi thoải mái và bắt đầu sột ruột khi thời gian cứ chậm chậm trôi mà chẳng có ai vào học để có người trò chuyện. Thư bắt đầu lười hết đồ nghề của mình ra ngắm nghía.

Trong nhà cô chẳng có ai dính dáng gì đến những ngành nghề thuật, chứ đừng nói gì đến hội họa. Nhưng ba mẹ vẫn ủng hộ Thư hết mình trong chuyện tự do lựa chọn ngành nghề mình thích.

Trước khi cô đến đây, mẹ đã chuẩn bị đầy đủ những thứ tốt nhất cho cô. Thư lướt nhẹ bàn tay trên những hộp màu bóng loáng thơm mùi thơm mới mẽ và những cây bút chì sần màu gỗ. “Phải chuốt bút chì trước mới được” - cô tần mẩn gọt bút chì và cảm thấy không quá rảnh rồi buồn chán nữa. “*Xin lỗi bạn*”

- Thư giật mình quay lại - “*Bút chì của mình vừa hết, bạn có thể cho mình mượn không*” - “*Đĩ nhiên rồi*”

- Thư nhón lấy một cây trong số hàng đồng bút chì mà cô mang theo đưa cho người lạ.

Lúc này cô mới nhìn lên nhận ra người đó có đôi mắt nâu và nụ cười trắng lóa. “*Anh ta nên quảng cáo cho kem đánh răng P/S*” - Thư nhấp nhỉnh ý nghĩ thú vị.

Chốc chốc cô lại lén quan sát anh bạn đang cặm cùi trái giấy và bắt đầu vẽ phác những đường nét đầu tiên của pho tượng trước mặt. “Thì ra vào đây là phải vẽ liền, mà mình phải vẽ cái gì, chẳng ai bảo mình phải làm gì cả”. Thư bắt đầu bối rối, đôi tay cô ngưng ngừng không biết đặt vào đâu.

Khi đó thì cánh cửa phòng bật mở, rộn ràng tiếng cười nói và những bước chân. “*Nào nào, ổn định đi chứ, ai đang vẽ dở thì tiếp tục, ai hoàn thành rồi thì mang lên cho thầy chấm*”.

Thì ra đây là thầy giáo của mình, Thư thầm quan sát, chiếc kính tụt xuống mũi và mái tóc bạc, hấp háy mắt luôn chực nở nụ cười. Vừa lúc đó một cô bạn tròn trĩnh như củ khoai chạy huých đến gần chỗ thầy: “*Thầy ơi, con Thực nó giành mất chỗ ngồi của con, phía này con chỉ thấy được... cái tai*”.

Thầy nheo nheo mắt: “*Con à, Beethoven nổi tiếng là nhờ cái tai hỏng nghe được đó, con vẽ cái tai là đủ rồi mà*” - mọi người bật cười rần.

Thư cũng mím môi ra vẻ nghiêm trang dù trong lòng thấy đỡ sợ. Từ từ ai cũng lo việc người này, lớp học tĩnh lặng đến vô cùng, chỉ có tiếng giấy sột soạt và tiếng thở nhẹ nhàng...

“*Em kia*” - “*Dạ*” - Thư lóng ngóng đứng lên, cảm giác mọi cặp mắt đang đổ dồn vào mình

- “*Em đã hoàn thành bài chưa, sao không vẽ tiếp?*”

- “*Dạ, em là học sinh mới*”

- Thầy giáo nhăn nhăn cái trán ngộ nghĩnh: “*Vậy là được quan tâm đặc biệt hen!*”.

Thư cười, thầy tốt ghê, hông có như cái cô ở dưới nhà lắm lì, vậy là khỏe rồi. “*Em bắt đầu vẽ từ cái này hen, trước tiên là đo tỉ lệ....*”.

Thư cúi mũi vào bài vẽ, đến khi cảm thấy cổ và lưng bắt đầu cứng đờ ra thì đã hơn hai tiếng đồng hồ, cô không ngờ thời gian ở đây trôi qua mau đến thế.

- “*Được rồi, rất khá*”

Thư ngẩng lên, thầy giáo đang nhìn cô cười làm Thư thấy thầy giống ba mình ghê gớm. Thư âm ỉ vui vì lời khen đó suốt dù các bạn ai cũng được vẽ mấy cái tượng đẹp mê ly kia, còn cô chỉ mới bắt đầu với trái

cam và viên xí ngầu, à không khối tròn và khối vuông. Cô cảm thấy đôi mắt nâu cũng đang quan sát cô từ phía góc phòng.

- *“Thôi nghỉ hen mấy con, về nhà đi nào, đừng để thầy phải đuổi”*.

Cả lớp cười chào thầy và löt töt xếp giấy bút đi về. *“Bye bye Nana” - “Bye Nana nha”*. *“Về nha chó mập”*... Thư ngẩn người ra ngạc nhiên, ai về cũng chào con chó mập ú ngay cửa hết, thì ra nó quan trọng như vậy. Thư dắt xe từ từ ra cổng, chờ cho mọi người về ngót, cô ngoái lại: *“Chào mày, mai gặp lại nha!”*...

Lớp học vẽ chiếm hết thời gian trong tuần của Thư, cô tranh thủ đi học thật nhiều ngày vì đang là mùa hè. Vào năm học có lẽ sẽ không rảnh rỗi để đến lớp thường xuyên thế này nữa.

Không phải ngày nào Thư cũng được học thầy giáo tóc bạc vui tính ấy, nhưng niềm thích thú say mê thì vẫn nguyên vẹn mỗi ngày. Mọi người bắt đầu gần gũi với cô hơn, tất cả là từ buổi học vẽ màu đầu tiên. *“Trời ui, bạn này vẽ trang trí đẹp quá ghen”*. Cô bạn tròn như củ khoai trầm trồ trước bài vẽ của Thư.

“Trông dễ thương quá à!”. *“À ừm, nhưng mà hơi con nít”*. Cô giáo nhận xét... *“Con nít cho tâm hồn tươi trẻ cô ơi!”* - cũng nụ cười trắng lóa ấy nhìn Thư cười ửng hột.

“Tươi trẻ hay quậy phá như em hả Hải?” - Hải gãi gãi tai cười cười rồi lại chăm chú vào bài vẽ. Cuối buổi hôm đó khi ra về, Thư bị kẹt xe đạp giữa hàng đông xe hỗn độn, cô bậm môi kéo mạnh, và thế là tất cả đổ ừa ra như bãi chiến trường. Nana ghéech mõm ngó cô đầy vẻ khinh khi.

“Bạn tránh ra nào, để tôi giúp cho”. Thư ngẩn ngơ nhìn hiệp sĩ có đôi mắt nâu lồi chiếc xe của cô ra và bắt đầu xếp ngay ngắn từng chiếc xe đạp. Không phải lần đầu nhìn thấy một chàng trai lịch sự, anh ta làm một việc tưởng chừng đương nhiên, ấy vậy mà Thư cũng cảm thấy lòng mình có một niềm thích thú kỳ lạ. *“Tính lịch sự không bao giờ thừa cả”*. Cô thú vị nghĩ.

“Cảm ơn nha, mình vụng về quá!”. Thư ngượng ngịu nói

- *“Có gì đâu mà, à Thư có mượn mấy quyển sách trang trí về chưa?”*

- *“Chưa, sách gì vậy, mình có biết đâu”*

- Hải gãi tai, làm tóc rối bù lên. *“Ừ thầy đưa hôm qua, ai cũng lấy rồi, để mốt mình mang cho, mấy mẫu trang trí ấy mà”*.

Thư cảm động: *“Cảm ơn nha”*.

- *“Thôi khỏi cảm ơn hoài, nhờ Thư mà bữa đó mình vẽ kịp bài, không thầy la chết, cảm ơn cây bút chì thôi”*. Thư bật cười, vẫy tay rồi dắt xe ra cổng, người lâng lâng vui, cảm ơn cây bút chì.

Ngày hôm sau Hải đến lớp mang theo một đĩa CD nhạc Beethoven có hình cong uốn lượn ở bìa, Thư ngạc nhiên hỏi: *“Hải mua để nghe à?”*

- *“Không, ở nhà mình có, mang cho các bạn nghe đấy chứ, khi vẽ ai cũng im lặng, có tí âm nhạc sẽ đỡ căng thẳng hơn”*. Anh cười nheo mắt, nụ cười trắng lóa lúc nào cũng lấp lánh niềm vui. Thật hay, một đĩa nhạc cổ điển, không làm mất tập trung, trái lại sẽ khiến tâm hồn thanh thản hơn. *“Sáng kiến nghe Hải, không gian sáng tạo nghệ thuật phải vậy chứ”*.

Một cậu bạn tóc dài phủ gáy giờ ngón tay cái lên, cười với Hải. Đĩa nhạc được mở từ máy phát trên tầng cao, âm thanh vọng xuống diu dặt, với tiếng piano tan vỡ thành mảnh vụn, như những hạt ngọc rơi trên sàn bóng, khiến đôi tay Thư tràn đầy mạnh mẽ, những nét phác của cô táo bạo hơn nhiều nhưng không hề sai lệch. Beethoven.

Những nốt nhạc và kỷ niệm vui ngày đầu tiên đến đây của Thư. Pho tượng của ông được đặt lạng lẽ trên kệ gỗ, và nhiều người đang chăm chú sáng tạo Beethoven của riêng mình.

Những ngày cuối, lớp học trầm hơn vì thừa vắng dần những tiếng bước chân, mọi người phải tập trung cho những môn thi đầu tiên, chỉ còn vài ngày nữa môn thi vẽ sẽ bắt đầu.

Con Nana thường ngày lười biếng nằm dưới sân nhà, nay đột nhiên löt töt lên lầu ra về chia tay chia chân đầy cảm động, ai cũng xoa đầu nựng nịu vì chẳng mấy ngày nữa sẽ không còn được gặp lại nó. Thư đá nhẹ vào chân nó, ra điều thôi nhé, mày ở lại ngoan, dù mày lười nhưng tao vẫn sẽ nhớ mày.

Hải chỉ chia ra cho nó một bức tranh, vẽ nó nằm khoèo dưới giàn hoa cát đằng rũ rượi đợi mỗi mơn mơn mới ra mấy nụ tím đáng yêu. Thật là một kết hợp hoàn hảo. Bức tranh được treo dưới nhà, như một kỷ niệm nhỏ về lớp học.

Thỉnh thoảng con chó lại ghéech đầu ngó lên bức tranh vẽ nó đầy mãn nguyện. Những lớp học trò mới lại lóc cóc kéo nhau đến, thả những đôi giày nhỏ dưới sàn như những chú lùn, không có nàng Bạch Tuyết nào, chỉ có thầy giáo già mang mắt kính hấp háy cười và người giữ cửa khó dăm chiêu ra đón chúng.

Thư dắt xe đạp của cô ra cổng thật dễ dàng, không phải bặm môi kéo từ một đồng hồ độn như ngày nào. Cô nhìn trở lại chiếc cổng sắt hoen gỉ ai đó đã sơn lại màu trắng và vẽ những nét hoa trang trí, hàng dây cát đằng phủ rợp bóng mát.

Và Hải đang nhìn cô với đôi mắt nâu, không có nụ cười trắng lóa. “Thôi mình về”- Thư ngượng ngùng, sợ một điều gì vô cớ nên không dám nói nhiều hơn. Hải không trả lời cô, chỉ lặng lẽ dắt xe của anh ra cổng.

Khi Thư dậm bước đi, thoáng buồn vì không hiểu, cô chờ đợi anh sẽ nói một điều gì đó, dù rất nhỏ, chỉ là một điều gì đó. Nhưng không có gì. Thư lặng lẽ dắt xe khỏi con hẻm quen thuộc, đường phố bên ngoài ồn ã kín người với những dãy đèn vàng chớp mắt trong đêm. Gió lạnh thông thốc vào lòng, Thư vô cớ cảm thấy buồn như một cái gì đó trong cô vừa mất đi.

Bỗng nhiên có bóng ai đó chạy song song cùng cô, Thư nhìn sang. Là Hải. Anh không dừng lại, chỉ nhìn cô và đưa một cuộn giấy dài như những bức vẽ trong lớp học rồi nói to át tiếng gió lẫn tiếng xe cô ồn ã: “Tặng Thư đó, nhớ mình nhé!”. Hải vẫy tay rồi quay xe chạy về hướng ngược lại, Thư dừng xe lại nhìn theo cho đến khi bóng anh chìm vào dòng người, chỉ còn thấy ánh đèn vàng hắt sáng.

Về nhà Thư vội mở món quà bất ngờ đó ra. Những nét vẽ thật tỉ mỉ vương một dấu ngón tay ám bụi chì nơi góc. Gương mặt Thư nhìn nghiêng hơi ngẩng lên đang đưa một cây bút chì đo tỉ lệ tranh, mắt cô nheo lại ngộ nghĩnh như có ánh nắng chiếu vào.

Thư mỉm cười nhìn dòng chữ nơi góc tranh mà mắt cô bỗng thấy cay, lòng cô nhẹ nhõm như bắt được một niềm vui lạc mất từ lâu giờ trở lại: “Hẹn gặp lại ở giảng đường cô bạn nhỏ của tôi, nhớ cho mượn cây bút chì đấy nhé!”.